

LES XARXES SOCIALS

Com a fruit del recent Sínode de Joves, el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ - delegats de pastoral de joventut de les diòcesis de Catalunya i Mallorca) elaboren cada mes un article per desgranar i comprendre millor el missatge que el Sínode vol adreçar a tota l'Església. Aquest mes tractarem sobre les xarxes socials.

El famós filòsof polonès Zygmunt Bauman, en una entrevista al diari el País de l'any 2013, afirmava que **“Tot és més fàcil a la vida virtual, però hem perdut l'art de les relacions socials i la amistat”**. No és descobrir la sopa d'all si m'atreveixo a dir que les xarxes socials han transformat la nostra manera de viure, de relacionar-nos, de comprendre el món, però d'aquesta frase de Bauman em crida l'atenció que no culpabilitza els joves d'aquest fenomen sinó que ens posa a tots en el mateix sac. Com el filòsof polonès, crec que aquest fenomen és inter-generacional encara que els adolescents i els joves són l'exponent màxim perquè han nascut dins d'aquest ambient, però que tiri la primera pedra qui quan marxa de casa i es deixa el mòbil no torna a buscar-lo, o qui no perd el temps xafardejant la vida de les seves amistats.

Crida molt l'atenció el concepte de vida, d'amistat i de like de les xarxes socials. Fixem-nos amb la xarxa social per excel·lència en aquest moment entre els joves “Instagram”.

A Instagram tot el que hem d'ensenyar és la “wonderful life” és a dir que la vida és maca per definició, que tot és rialla i que el més important de la meua xarxa social sóc JO. El titular del compte d'Instagram surt a gairebé totes les fotografies que té: si va a París la Torre Eiffel sortirà difuminada al fons de la fotografia, a primer pla evidentment el seu Ego en forma de selfie. A la vida real tots sabem que no tot és tant bonic i que és complicat viure i sobreviure en el nostre món. La xarxa maquilla la duresa, l'esforç per a la vida, els models d'aquesta vida light i fal·laç són els “instagramers” o “influencers” que són per als adolescents i els joves veritables models d'èxit.

El concepte d'amistat també crida l'atenció. Una cosa és tenir amics a la vida real i una altra a la vida virtual. Conec gent amb un grup d'amistat reduït però amb un facebook a vessar d'amistats. El que ratlla el ridícul és que quan es troben pel carrer ni se saluden o no estableixen una conversa. Amb el grup de joves m'ha passat estar tot el dia amb ells de sortida, fent grup, i a la nit obrir-me pel Whatsapp i tenir una conversa profunda a partir d'una inquietud... és més fàcil a la vida virtual (com dia Bauman) amagar-se darrere d'una pantalla i obrir-se a l'altre.

Ara bé l'èxit d'una persona, realment el que fa que hi hagi un abans i un després, són els likes que té en el seu post o les visites a la instastories! El postureig (qui no fa postureig!) és el camí per aconseguir likes. Qui té likes té reconeixement. No ens atrevim a dir-li que està molt guapa o guapo, o que m'agrada el pentinat com li queda, però sí que li posarem un like a la seva xarxa social i llestos...

Torno al principi del text. Caiem en l'error quan això ho agafem com una crítica als joves, quan els estigmatitzem dient que són diferents de les altres generacions... Nosaltres fem el mateix però en un altre grau! Tota aquesta generació, com tothom, té necessitat de relacions sòlides, de sentir-se profundament estimats, de ser valorats i sobretot de ser feliços en plenitud! A tots ells els hem d'evangelitzar, els hem d'oferir la proposta de Jesús d'una manera senzilla i plena... però ho hem de fer com ells són, tal com viuen, com senten, de la manera com es relacionen...

El primer dia d'escola al centre on treballava fent classes de religió vaig entrar a una classe de tercer d'ESO, em vaig presentar, vaig presentar l'assignatura... els vaig fer riure, i durant una hora s'ho van passar bé. Quan vaig sortir de la classe més de la meitat dels alumnes em van agregar a la seva xarxa social. Els vaig acceptar perquè vaig comprendre dues coses:

La primera, que els vaig caure bé i això en algú més gran que ells, i que és professor, és difícil; i la segona, que podrien seguir en directe la vida d'un prevere sense filtres ni maquinacions i aquesta seria la millor manera de començar un bonic procés d'evangelització que continuarà a classe, preguntant per ells i la seva família, parlant de Jesús i compartint amb esperança els goigs i les penes que anirem vivint tant ells com jo durant els anys que anirem compartint.

Mn. Jordi Callejón
Membre del SIJ i Delegat de Joventut de la diòcesi de Girona